

2019

č. 2

ZPRÁVY Z TRÁVY

Deváťáci vzkazují...

str. 2 – 3

Ptali jsme se... Natálie Kozubíkové

str. 3 – 4

Petry Dvořákové

str. 7 – 8

Aktuality: Rubikova kostka

str. 5

Captain Biceps

str. 6

„Nesud' knihu podle obalu“

str. 7

Malý princ

str. 8 – 9

DEVÁŘÁCI VZKAZUJÍ

Deváťáci už budou mezi námi jen pár dnů a tak jsme se jich zeptali, co by nám, kteří se po prázdninách ještě vrátí, mohou vzkázat. Jak by shrnuli své zkušenosti? Nejzajímavější odpovědi přetiskujeme.

Opět je tu konec školního roku a opět jsou tu deváťáci, kteří se budou loučit s touhle školou. Museli jsme zde vydržet 9 let, 9 let píle, radosti, smutku z nevydařeného testu nebo neshod se spolužáky. Avšak právě teď v deváté třídě jsem si uvědomil, že jsme my, 9. C docela fajn parta. Tak bych chtěl poděkovat učitelům za snahu a odhodlání nás učit, i když to stálo hodně nervů. Budoucím deváťákům chci popřát hodně štěstí, pevných nervů, aby to vše zvládli.

Martin Malčík, 9.C

Tato škola mě naučila číst, psát a počítat. Do první třídy jsem se velmi těšila, nevěděla jsem, co od toho čekat - na jednu stranu jsem byla ráda, že jdu do školy a na druhou ne. Od první třídy se nám hodně střídali učitelé, což bylo velmi náročné, zvykat si pořád na nově. Pak nastal druhý stupeň, toho jsem se ze všeho nejvíc bála, hlavně jaké to bude, protože na prvním stupni jsme měli na každý předmět jednoho učitele a na druhém stupni se to střídalo. Teď v devítce je to asi nejlepší, už všichni za těch devět let se známe, bavíme se každý s každým a prostě je to jiné. Budoucím studentům na této škole chci vzkázat, aby hlavně nic nevzdávali a zachovali chladnou hlavu. A budoucím deváťákům aby si to co nejvíc užili, protože ta léta a spolužáky jim nikdy nikdo nevrátí.

Bára N., 9. A

BYE SCHOOL

Je mi hrozně líto, že opustím tuto školu. Budou mi chybět kamarádi i moje crush. Hrozně jsem si to užil na základce a jinak se těším do nové školy a na nové kamarády. Jsem rád, že jsem přijatý na školu a budu studovat obor, který jsem chtěl.

Odko, 9. A

Přijímačky a mnou život se otevírá, jedny dveře se otevřely a zbytek se navždy zamkl. Už nejsem prvňáček, který bez prstů do pěti nenapočítá, ale deváťák který prstů do pěti nenapočítá, ale deváťák, který musí z hlavy počítat. Devět dlouhých let jsem zde byl, stále však nechci uvěřit, že je čas se rozloučit. Přijde mi až ironické, jak jsem se do první třídy těšil a z devítky se nechci pohnout, jak rád bych se znovu stal prvňákem, než abych bojoval s prvákem, radši bych se rad učil číst psát a počítat, než poslouchat starověké básníky, jak se učí létat. Za celou tu dobu jsem se dost změnil, plno názorů vyměnil, stále jsem však vevnitř malým dítětem, které mělo devět let učít se bojovat se světem. Osmákům přeji hodně zdaru, minibagry ať si Cermat nechá pro sebe, a ať vám v hlavě šrotuje jak ozubeným kolečkám. Prvňákům přeji krásné dětství a všeho dobrého ještě víc. Nač podpis, najdou ho na jedné ze svých učebnic.

Luboš Řehoř, 9. C

Já na těch 9 let v téhle škole budu vzpomínat snad jen v tom nejlepším. Sice to nebyla vždycky jenom sranda. Většinou mě to spíš nebavilo. Sedět osm hodin ve škole, nudit se, zkoušet dávat pozor a něco se naučit, tohle bych připsala k těm negativním vzpomínkám. Ale mám i hromadu těch pozitivních: třeba lyžák v 7. třídě, na kterém byla neskutečná sranda, a na který budu asi vzpomínat do konce života, nebo zájezd do Anglie, která byla taky strašně fajn. Ale nejlepší byl náš školní výlet v devítce. Sice už se těším na střední školu a vím, že už to chce trochu změnu, ale po základce se mi bude určitě stýskat. Budoucím deváťákům bych vzkázala, ať si ještě ten rok užijí, protože to uteče jako voda.

Kačka H., 9. C

PTALI JSME SE... NATKY KOZUBÍKOVÉ

Natka chodí do 9. A a v letošním školním roce začala závodně s boxem. Velmi jí tento druh sportování chytí a od začátku si z něho kromě potěšení odnáší i řadu významných úspěchů. Poprosili jsme ji proto o rozhovor.

JAK SES VŮBEC DOSTALA K BOXU?

Začalo to kondičním tréninkem s kamarádkou. Po pár měsících rekreačního boxu jsem se rozhodla dělat box závodně.

KDY BYL TVŮJ PRVNÍ ZÁPAS?

Můj první zápas byl 15. září 2018 v Prostějově, který jsem vyhrála.

UŽ JSI NĚKDY DOSTALA DO CIFERNÍKU?

Dosud se mi to nestalo, až v sobotu 1. 6. v Prostějově proti Australance v 1. kole. Zápas skončil verdiktem rozhodčích 3:0 na body. S výsledkem utkání nebyli trenéři spokojeni. Následně jsem dostala nabídku od polského rozhodčího zúčastnit se turnaje v Polsku, kam pojedu v sobotu dne 8. 6. 2019. (O pár dní později jsme zjistili, že Natka tento zápas vyhrála.)

A JAKÁ JSOU PRAVIDLA BOXERSKÉHO UTKÁNÍ?

Když je soupeř tvrdý, zasáhne rozhodčí v ringu a pošle ho do bílého rohu, napočítá do osmi a soupeř buď zdvihne ruce na znamení, že chce pokračovat, nebo je nechá dole a tak zápas končí.

V JAKÉ VÁHOVÉ KATEGORII BOXUJEŠ, A KDE?

Boxuju ve váhové kategorii do 57 kg, ale nabídka zápasu s Australankou byla do 60 kg a boxuji tady na Vsetíně v místním gyму Fighters centrum Spartakus.

JAKÉ JSI MĚLA UŽ ÚRAZY?

Neměla jsem žádné zranění, dokonce ani modřiny. Zuby si chráníme povinně. Používám helmu, bandáže, rukavice.

JAK ČASTO TRÉNUJEŠ?

V rámci přípravy na zápas tak 4 – 5x týdně + běhání, kruhové tréninky a posilování, často také dvoufázové tréninky, ráno třeba plavání a večer boxování.

PÁNII A TO VŠECHNO STÍHÁŠ JAK?

Dá se to, ale někdy je to náročné ve spojení se školou. Znamky mám pořád dobré, snad i teď budu mít vyznamenání.

CO DĚLÁŠ VE VOLNÉM ČASE?

Chodím ven se psem, čtu knížky, teď naposledy Ztracen v džungli, což je příběh čtyř mochileros, kteří se vydají do bolívijské džungle a všechno probíhá dobře, dokud se nerozdělí do dvou skupin. V zásadě příběh o schopnosti přežít v těžkých podmínkách. Teď se chystám na Smrt krásných srnců.

Držíme palce, ať se ti pořád stejně dobře v boxu daří i nadále!

O Rubikově kostce s P. Jelínkem

Dne 30. 4. se na naší škole uskutečnilo menší setkání zájemců a příznivců skládání Rubikovy kostky. Přijel k nám vzácný host, bývalý žák naší školy, Pavel Jelínek. Ukázal nám, jak skládá kostku on, a dokonce i různé styly, jakými lze kostku skládat. Nejprve nám popovídal o tom, jak se vůbec ke kostce dostal. Předvedl nám skládání jednou rukou i skládání poslepu. Všechny nás dost překvapilo, že se soutěží i ve skládání nohama. Pavel se pochlubil i svými skvělými rekordními časy. Nabídl nám také možnost zasoutěžit si mezi sebou o cenu, kterou by nikdo z nás nepohrdnul - o Rubikovu kostku. Tak jsme si dali „duel“ s Odkem, samozřejmě ten lepší vyhrál, takže jsem si ji s sebou domů neodnesl ... Pavel nám také přinesl ukázat další druhy hlavolamů - kostku 2x2, 4x4, čtyřstěn i dvanáctistěn (megaminx). Na závěr nám dal i všelijaké rady, například vysvětlil vhodnější, pokročilejší metodu, ale i samotnou práci s prsty a celkově techniku skládání. Také nám doporučil zúčastnit se nějaké soutěže, je to prý dobrá zkušenost. Setkání bylo výborné, vše proběhlo v klidu, my jsme byli ohromeni onou rychlostí skládání a o těch závodech ještě popřemýšlím.

Lukáš Koňářík, třída 9.A

Sportovní akce Captain Biceps

V rámci pravidelného cvičení ve školním klubu nás v pátek 31. 5. navštívil bývalý žák naší školy Tomáš Dohnal - člen street workoutové skupiny „Be A Beast“. Tomáš si s námi zasportoval, ukázal nám nějaké triky a cviky, poradil, jak správně posilovat a cvičit, utkali jsme se i v páce. Někteří z nás také předvedli skvělá salta. Všichni jsme si odpoledne užili.

Radim Skopal, žák třídy 9. A

„Nesud' knihu podle obalu“

Paris B. A.: Za zavřenými dveřmi. Praha (Motto) 2018.

Grace má nouzi o muže. Ne že by nebyla hezká, ale její sestra Millie, která má Downův syndrom, jí to ztěžuje. Když to náhodou nějakému muži nevadí, tak čas, který Grace svoji sestře věnuje, už je překážkou. Proto, když se objevil pohledný a galantní Jack, který o ní jevil zájem, nehledě na Millie s jejím syndromem, byla nadšená. Po jejich svatbě se Grace dozvídá strašnou pravdu o Jackovi. Z Jacka Angela úspěšného právníka se vyklubal blázen. Jack si Grace vzal jen kvůli Millie, které chce ubližovat. Chce cítit vůni jejího strachu, která se stala jeho nejoblíbenějším parfémem a bolestný křik rajskou hudbou pro jeho uši. Za pár dní by se Millie měla dostat do péče Grace a bohužel i Jacka. Grace ví, že musí zakročit, ale jak?

Příběh Grace je ukázkový příklad „Nesud' knihu podle obalu.“ Bylo to napínavé, využila jsem každou chvíli se zasmát, jelikož jsem věděla, že na dalších padesáti stránkách budu napnutá strachy. Opravdu nedoporučuju číst pozdě v noci před spaním. I přes to, že jsem díky tomu neměla hezké sny, se mi kniha moc líbila. Už se těším, až si přečtu V pasti lži, která je také od B. A. Paris.

Klára Kovářová 7.B

Rozhovor s Petrou Dvořákovou

Na psaní mě baví, že si mohu zkoušet emoce někoho jiného

Ptaly se Bára Pavlásková a Nikol Dvořáková

„Jak se vám líbí u nás ve škole?“

„No jsem strašně mile potěšená, bylo to pro mě milé setkání, byla jsem překvapena, jak jste se hezky ptali, hrozně mě překvapilo, že jste četli lajnu a tak.“

„Co se chystáte napsat v příštím roce?“

„V příštím roce bych hrozně chtěla napsat takový příběh, který by byl pro stejnou věkovou kategorii, jako je lajna. Mám něco rozepsaného tři roky a napadlo mě, jak to dotáhnout do konce. Doufám, že se tomu budu věnovat někdy v létě.“

„Máte větší vztah ke knihám pro dospělé nebo pro děti?“

„Nemůžu to takhle říct, strašně ráda si pořád přečtu své knihy z dětství, třeba Táta nemá smutky rád a dokonce si kupuju i některý výtvarný obrázkový knížky, sedím odpoledne a prohlížím si dětské knížky, jen kvůli obrázkům. Ale možná je to tím, že na to mám více času.“

„Z jakého důvodu si vybíráte tato témata knih? Má to nějaký cíl?“

„Mám pocit, že když napíšu určité téma, tak toho čtenáře, který to čte, tak ho tím tématem jako provedu, může porozumět a získat nějakou zkušenost a třeba mít i poznání pro svůj život. Proto já si asi vybírám témata ze života, protože mám pocit, že tím člověk může sdílet zkušenost.“

„Na jakou knížku jste nejvíce hrdá?“

„Hrdá nevím, ale člověk má každou svou knížku rád, protože když je ta poslední, tak z ní má největší radost, ale celkově dlouhodobě mám nejradši lajnu.“

„Jak dlouho píšete?“

„Píšu od roku 2005, tedy 14 let.“

„Co vás na psaní nejvíce baví?“

„Nejvíce mě na psaní baví, že si člověk právě může vyzkoušet emoce někoho jiného, třeba v dědině jsem si vyzkoušela emoce řezníka.“

„Proč jste přijela zrovna k nám do školy?“

„No, má na tom zásluhu paní učitelka Chrobáková, která mě tak jako pěkně oslovila a strašně mile potěšila, že tady máte takovou soutěž, takže z toho mám jako že mě to i hodně jako zaujalo a myslím si že je strašně důležité, že se takové věci dělají,

protože z takových soutěží se fakt pak rodí skuteční spisovatelé, že to jako většinou nepadá z nebe ale že většinou ti autoři prošli dětství takovýma soutěžema.“

„Našel by se někdo kdo je vašim vzorem? Někdo, kdo by vás inspiroval ve psaní?“

„Kdo je mým vzorem, a inspiruje mě ve psaní to je těžko říct, ale vzorem ve smyslu ani ne inspirování k psaní ale pro mě je třeba strašně důležitý, když něco napíšu, právě ten Martin Stohr je to pro mě taková meta toho, když on si to jako přečte, tak když on mi řekne že je to dobrý, tak mu věřím a když mi řekne že to je špatný tak mu to samozřejmě taky věřím i když mě to netěší ale vždycky ho strašně respektuju v tom, protože on mě jako autorku objevil, takže asi tím jako a redukuje mi texty, takže vidím jako třeba že se mám pořád co učit a myslím že on mě jako hodně naučil právě psát, takže to je takový můj vzor.“

Malý princ

Martin Kincl, 7. A

Postavu Malého prince mám rád. Hodně se mi líbí jeho jednání a chování. Vybral jsem si ho, protože jsem si zkusil Malého prince sám i zahrát v divadle. Dostal jsem příležitost, abych tuto postavu sám ztvárnil. No a ptáte se: „Jak se mi hrálo?“

Pojďme si o tom popovídat.

Chtěl bych Malého prince seznámit s naším divadlem a naší divadelní hrou, kde je on sám hlavním hrdinou. Postavu bych tedy zavedl do divadelního sálu a řekl mu, aby se posadil a podíval se na naši roli Malého prince. Zahráli bychom to všechno, jak má být a Malému princovi by se určitě naše divadelní tvorba líbila. A protože já jsem byl tou hlavní postavou, tak jsem si přesně vyzkoušel, jaké to asi Malý princ mohl mít těžké a jak se mu žilo na té zvláštní planetce. Při hře mě už od začátku velmi vadilo, že jsem musel bydlet na malinké planetce, na které jsem se cítil jako ve vězení. Na té maličké planetce bydlela s Malým princem ještě jeho krásná květina. Byla zpočátku velmi pěkná, ale potom, jak jsem si četl dále divadelní scénář, tak jsem trochu změnil názor. Tato kráska byla na pohled krásná, ale ve

skutečnosti to byla vymyšlivá a (otravná) květina. Cloumala s Malým princem a honila ho jako raketa. A to pro mě nebylo vůbec příjemné.

Princ byl velmi hodný a tak květině vyhovoval. Vycházel jí ve všem vstříc. Můj názor je takový, že bych se možná na začátku taky tak choval. Malý princ se cítil na té malé planetce velmi osamělý. A tak chtěl cestovat, aby toho více poznal a viděl. To bych také tak určitě chtěl. Nakonec se tak rozhodl a začal cestovat na různá místa, kde prožíval mnohá dobrodružství. Bohužel jeho květina ho přemlouvala a přemlouvala, aby z planetky neodcházel... Princ řekl, že se brzy vrátí zpět. Já bych se asi zachoval jinak, protože by mně bylo květiny líto, i když už jsme si říkali, jak byla otravná. Tak přesto, kdo by chtěl žít sám. Udělal bych to tak, že bych si vzal ten největší kráter na planetce a udělal z něho most. Druhá planetka nebyla daleko, tak bych moji a druhou planetku propojil. A po každé bych květinu zaléval, aby se necítila tak sama a opuštěná. Krásně si dokážu představit, jak by se Malý princ v hledišti smál. No a potom, až bychom dohráli, tak bych se zeptal, zda se mu to všechno líbilo. A jak by se choval on sám. Malý princ nakonec v příběhu procestoval hodně planetek, kde se dokonce také nacházely osamělé osoby. Ty se povahově od sebe hodně lišily. Princ se tak setkával s lidmi s různými povahovými rysy a chováním. Musel s nimi jednat a reagovat, byly zde velmi zajímavé a poučné dialogy.

Když se nad tím zamyslím, jednal bych asi jinak. Například u pianisty. Okamžitě bych mu zakázal pít a předvedl bych mu, jak si má užívat života i bez alkoholu a pítí. Nebo u domýšlivce, kde mu on přikazuje, co má Malý princ dělat. Mimochodem má velmi podobné jednání jako princova květina na planetce. No a poslední cestování bylo u nás na naší planetě Zemi, na kterou prince poslal zeměpisec. Ten žil na poslední malinké planetce. Já moc nevím a nerozumím, proč se tato postava ocitla přímo uprostřed pouště. Proč nebyla třeba v nějakém městečku. Možná tam měl Malý princ namířeno, ale to jsem se nějak nedozvěděl. Konec tohoto příběhu je velmi smutný. To se mně velmi nelíbilo. Také z tohoto důvodu bych si udělal ty mosty kolem planetek. Potom bych se mohl ve zdraví vrátit nebo jen navštěvovat květinu. Pozval bych této květině nějaké přátele. Ona by tak na planetce cítila lépe. Byla by šťastná. Planetku bych zvětšil, protože planetka vůbec neodpovídala svojí velikostí pro život dvou nebo více lidí. To je můj vlastní názor.

Na konci našeho dlouhého příběhu se musel nechat Malý princ kousnout hadem na poušti, aby se jeho duše mohla vrátit zpět na planetku. Takový způsob se mi vůbec nelíbí a opravdu bych to tak určitě neudělal. Chtěl bych to zahrát jinak a veseleji.

Ten příběh ale takový měl být. No a to bylo všechno. Takový by byl konec představení. Potom bych šel do zákulisí a převlékl bych se. Na závěr bych k Malému princovi přišel a zeptal se ho, jak se mu líbilo naše představení a všechny dialogy v něm s těmi různými lidmi. Pak bych mu ukázal ještě naši nádhernou přírodu a lesy. Zajistil bych mu bydlení uprostřed louky s nádhernou zahradou. Závěrem bych mu tam přesadil jeho květinu, aby se o ni mohl sám a s radostí starat v té mojí vysněné zahradě. Byli by tak všichni spokojení. Příběh by měl lepší a daleko veselejší konec, to by se mi líbilo více. Mohlo by to tedy mít dva závěry, ten smutnější, jak má být a veselejší podle mých vlastních představ. Na závěr musím napsat, že mám Malého prince rád a vždy se k němu rád vracím a nad příběhem se zamýšlím.

ZPRÁVY Z TRÁVY č. 2/2019

ŠÉFREDAKTOR: Lukáš Koňářík

REDAKCE: Martin Malčík, Baigali Munkh – Od, Nikol Dvořáková,
Barbora Pavlásková

SAZBA, GRAFIKA: Lukáš Koňářík, Martin Malčík

JAZYKOVÁ KOREKTURA: Andrea Chrobáková Lněničková

DISTRIBUCE: zdarma